

KROG

JOSEF HORA

*Ne mislimo na to, kdaj smo se rodili.
Bil je to dan, kakršni so vsi.
Kópali so nas in zaripli smo bili
z ležišča pen, z ležišča krvi.*

*Od tega trenutka beži čas ko dete po tratah,
s koledarja list se za listom gubi.
Dekleta so mila, oklevajoča in zlata —
in z vseh postaj se žvižganje vlakov glasi.*

*Večno poslavljanje, težka bremena
pretežkih src smo dobili s seboj.
Prišle so skrbi in nam legle v ramena,
in globlji postal je glas moj in tvoj.*

*Čas odpočiva se v nas kakor starec na travi,
a mi na zakotni postaji nekje
listamo v voznem redu brljavi,
ker se oči nam počasi temné.*

*Ah ve ladje moje s srebrnopeno grivo!
Kako vas v daljavo gubim!
Le na vlak čakamo potrpežljivo,
da se povrnemo ž njim.*

(Prevedel Mile Klopčič.)

STOPINJE

KAREL NOVÝ

Tu, kjer se v gozdnatih valovih končuje severno Taborsko, kjer prehaja molčinsko in janovsko hribovje v gričevje benešovskega okraja in se nato razgrinja preko Struhařova, Okrouhlic in Mraća k reki Sazavi, k Cerćanskemu holmu, tukaj nekje leži Pozov. Gnezdo v vetru, vas s kovačnico in majhno opekarno, kopica kmetskih poslopij. Grunti za nekaj desetih ljudi — preostali morajo brez usmiljenja stran, dečki v težake ali v nauk, dekleta v službo. Doli v ravnino in po svetu.

Spodaj je že blato, tu pa se drži še sneg. Štirinajst dni je tu zima prej in tri tedne pozneje spomlad, ravno tako kot na drugi strani za benešovsko kotlino, na mzihořskih vrhovih, na kamenitih poboćjih Koznic, Ostředka in Rousinova.

Zakaj so se Pozovćani naselili ravno tukaj? Zakaj niso stopili za sto metrov naprej, zakaj niso zlezli za hrib? Vprašajmo se, čemu so se drugi nastanili v Moklinah ali v Leći, na Kopaninah ali v Hudlazih? Lovski nagon je prignal človeški rod sem in ostal je tu tudi potem, ko